

LBRIS

We know
books

Bogdan Hrib

Filiera grecească

Seria Munteanu și Demetriade

t...

TRITONIC

Mystery & thriller

Tritonic Books

București – 2026

Eleni Papastergiu, grecoaică, între 30 și 40 de ani, singură. Profesor la Universitatea din Salonic și specialist în mineralogie. Cunoaște tot ce se poate cunoaște despre pietrele scumpe și bijuteriile în care se prind.

Mihail (Mișa) Sergheevici Pușkin, rus, abia trecut de 60 de ani, fost FSB, KGB și poate MI6, cunoaște totul și apare unde nu te aștepti. Personaj principal în momente cheie. Fumează țigări bune. Se pricepe bine la arme și la condus mașinile.

Jacques Sardi, francez, vârstă necunoscută, mai aproape de 50, probabil, dar nu-i arată. Polițist la Paris, gradul nu se cunoaște exact, departamentul de furturi diverse – bijuterii și obiecte de artă. Nu-i iubește pe ruși, dar iubește femeile frumoase și mașinile scumpe.

Anton (Toni) Demetriade, român, un pic peste 30 de ani, inspector de poliție la București, partenerul de anchetă al lui Stelian. La început conduce o rablă de Dacie 1310.

Steiner, nume de botez necunoscut, austriac, 50 de ani probabil, inspector șef de poliție la Viena. Înalt, părul alb, vorbește puțin.

Marcel Dumitru, tânăr avocat al familiei Popescu, fost coleg al Norei și nu numai.

Jurgen Parzer, proprietar de pensiune în Pressbaum.

Asaftei, zis *Șefu'* sau *Șefu' mare*, comisar-șef al Poliției Române.

Agenți, jandarmi, grăniceri, trecători, turiști pe plajă, turiști în apă, în aeroporturi, pe străzi...

1.

Ce mama dracului caut eu aici?

Stelian Munteanu are o adâncă senzație de insatisfacție. De nemulțumire profundă combinată cu o neli-niște care-l agită și-l enervează. Ca un puști bosumflat pentru că e trimis la culcare exact atunci când a început serialul preferat la televizor.

A treia zi de concediu, departe de București, de colegii pisalogi și băgăcioși, de șefii perpetuu nemulțumiți, de vecinii gălăgioși de la bloc, de șoferii scandalagii de pe străzi. La mare. În Grecia. Singur.

Aici pare să fie problema, nu? Singurătatea... Fuck!...

Soarele a apus, dar cerul mai păstrează încă o culoare albăstriu-roșiatică. Câțiva nori foarte albi, suspendați aproape de linia orizontului, creează o senzație de acuar-elă. Jetul unui avion de pasageri, aflat foarte sus, a desenat o dungă foarte dreaptă și foarte roz.

Ca un desen de copil. Claaar... Liniște și serenitate... Minunat!

Camera are aer condiționat. Dar nu l-a pornit.

Poate la noapte, dacă tot nu se mai răcorește.

A ieșit pe balcon înfășurat în prosopul alb, uriaș și pufos, după un duș lung, rece, teoretic energizant. Strada centrală, aflată la două etaje sub el, începe să se anime

eșarfe și mărgele. O trusă de machiaj e revărsată pe micul birou. Creme, șampoane, flacoane de oajă și parfumuri... Ca și cum un pluton de majorete s-ar pregăti pentru marele derby al etapei. De fapt, în camera de hotel locuiesc doar două fete. În concediu. La distracție.

Gata. Nu mai stau. Am așteptat-o destul. Îi las cheia la recepție și se descurcă. E treaba ei. Putea măcar să-mi spună unde e și, dacă e, să-mi fac programul singură.

Ochise un polonez simpatic, sau poate ceh, care venea în fiecare seară la Poseidon, o tavernă cu preparate pescărești, aflată la doi pași de hotelul ei.

E sigură ca Tania s-a întâlnit iarăși cu acel românăș visător și idealist, slăbuț și aparent sărac, despre care nu vrea să-i povestească nimic.

Treaba ei! Fiecare cu viața pe care și-o alege!

Culege o fustă foarte scurtă de culoarea vișinei putrede – *Cine știe cum o fi culoarea aia?! Dar așa i-a zis la magazin!* – și un maieu extrem de decoltat de un roz palid, aruncat peste un sutien Triumph care a costat cât jumătate de vacanță. Dar meritase, efectul era întotdeauna devastator. Un colier de argint cu motive tradiționale grecești, cercei din același set, un inel cu ametist. Continuă cu sandale cu barete subțiri și tocuri stiletto. Un ultim retuș la machiaj, un pic de fixativ, o picătură de Lancome Magie Noir și... la dans!

Galia Kalughina vrea să se bucure din plin de vacanță. Și știe că e o femeie irezistibilă!

Coboară treptele de la etajul trei al hotelului apoi se întoarce la stânga spre tavernă. Se ciocnește nas în nas cu un bărbat îmbrăcat oribil, în ceva maroniu, și cu un aer rătăcit. Galia bombăne în rusește, bărbatul se scuza

într-o limbă ce i se pare vag cunoscută. Îl uită în trei secunde, gândindu-se la polonezul – sau cehul – pe care încearcă să-l vâneze.

Iannis Theodopoulos a terminat de scris un lung raport de activitate și simte că-i explodează ochii.

Căcaturile astea administrativ-birocratice nu sunt arătate prin filme. De parcă toți polițiștii din lume nu fac altceva decât să aresteze bandiți înarmați cu mitraliere și să seducă blonde fatale, acuzate de crime din gelozie.

Se ridică de pe scaun, amortit, frecându-și ceafa de unde se ridică o durere surdă și privește, de la etajul unu al sediului, spre strada aglomerată. Mulțime infinită de turiști la plimbare. Toți par extrem de veseli, poate chiar prea veseli. Doar un tip la vreo 40 și ceva de ani, îmbrăcat în maro deschis sau, poate, bej, pare că nu-și găsește locul printre ceilalți și pășește șovăielnic înconjurat de baloane colorate, souvlaki la pachet, bluze decoltate, înghețate și pălării de paie...

E prea obosit... sau e beat. Sau și una și alta!

Și-l șterge din creier imediat ca să-și aducă aminte, enervat, unde se află încă.

Un birou obișnuit dintr-o secție de poliție din provincie. De altfel unica secție de poliție din Paralia. Mobilier nu prea nou, imitație de lemn natur, probabil IKEA, scaune rotative cu mânerele de plastic lăsate, calculatoare albicioase și prăfuite cu monitoare clasice cu tub catodic, acoperite cu eternele pătrățele ale post-it-urilor colorate în galben viu și verde electric. Multe dosare, așezate alandala, eternul stereotip al polițiștilor. Pixuri vechi, creioane boante, o agendă mare cu foi măzgălite

și deschisă la ziua de ieri. Un pahar înalt de sticlă, gol, cu urme de frappé. Un portofel negru, puțin uzat, din care răsar acte, chitanțe vechi și bancnote mototolite. O lampă de birou enormă, din tablă, cu abajur albastru, de care atârână un mănunchi uriaș de chei – *Locul special, să fie la vedere.*

Totul normal, dar ca prin ceață.

Va trebui să merg la un oftalmolog, ăsta-i semn de bătrânețe.

S-a încheiat o zi grea și, la sediu, n-a mai rămas decât el. Și personalul de serviciu. Știe că până la toamnă nu va avea parte de concediu: tot litoralul e plin de turiști și oricând s-ar putea întâmpla ceva neplăcut. *Să ne ferească Dumnezeu...*

Iannis Theodopoulos își îndeasă tacticos creioanele, pixurile și dosarele în geanta luată de pe jos, visând la mâncarea caldă și gustoasă care-l așteaptă acasă. *Alt semn de bătrânețe: în loc să mă gândesc la nevastă, mă gândesc la mâncare.*

Cu un oftat apatic se ridică în picioare și, exact atunci, sună telefonul. Îl privește perplex și se face că nu-l aude. *E vis? Coșmar?! Ce naiba mai vor la ora asta?...*

Dar soneria nu se oprește și, parcă, sunetul crește în volum. Oftează din nou, se așază pe scaun, lăsând să-i cadă de pe umăr geanta grea, și întinde mâna spre receptor.

– Alo?...

Mircea Popescu tocmai a terminat de savurat primul Metaxa 7 stele. Ar fi preferat ceva franțuzesc, dar merge și marfa grecească. Lichidul arămiu îi bandajează cerul

gurii și esofagul cu o aromă plăcută. Încearcă să slăbească înlocuind doza zilnică de bere – două halbe uriașe – cu două păhărele de coniac. Oarecum costisitoare varianta, dar Mircea Popescu e un tip care-și poate permite.

Terasa e una scumpă. Foarte scumpă. Chelneri eleganți, cu gulere scrobite. Fețe de masă din pânză albă, apretată, nu din hârtie. Mobilă din ratan. Lumină electrică discretă și multe lumânări. Evident, clienți cu pretenții. Costume și, chiar, cravate, apoi ceasuri din aur în ediție limitată și brățări de colecție cu prietre scumpe. Bani mulți și afaceri de toate felurile. Fițe. Snobi. Conversație cu tonalitate scăzută, dar cu accente stridente de râs. Muzică în surdină, café-concert, nu grecească.

– Nu crezi totuși că e cam mult, așa... în fiecare seară?

Soția lui, Nora Popescu, încearcă să mențină, cu relativă diplomatie, echilibrul interior al acestui om imposibil de citit până în cele mai adânci colțuri ale minții sau ale sufletului său. Acum și-a cam pierdut calmul construit. Își așteaptă fratele mai mic, care întârzie la cină. Și nu e prima dată. Știe că lui Mircea i-e foame și, în curând, va exploda. E cu aproape 15 ani mai tânără ca el și, în unele momente, parcă tot mai des, diferența se cam simte.

– Lasă-mă-n pace!

S-a hotărât – de mult, parcă într-o altă viață – să-i accepte cererea în căsătorie, mai mult din motive economice decât sentimentale. Au trecut zece ani de atunci și se întreabă din ce în ce mai des dacă n-a făcut o greșală.

Și totuși l-am iubit... Ce s-a întâmplat oare? Afacerile lui misterioase? Lungile nopți când el era departe?...